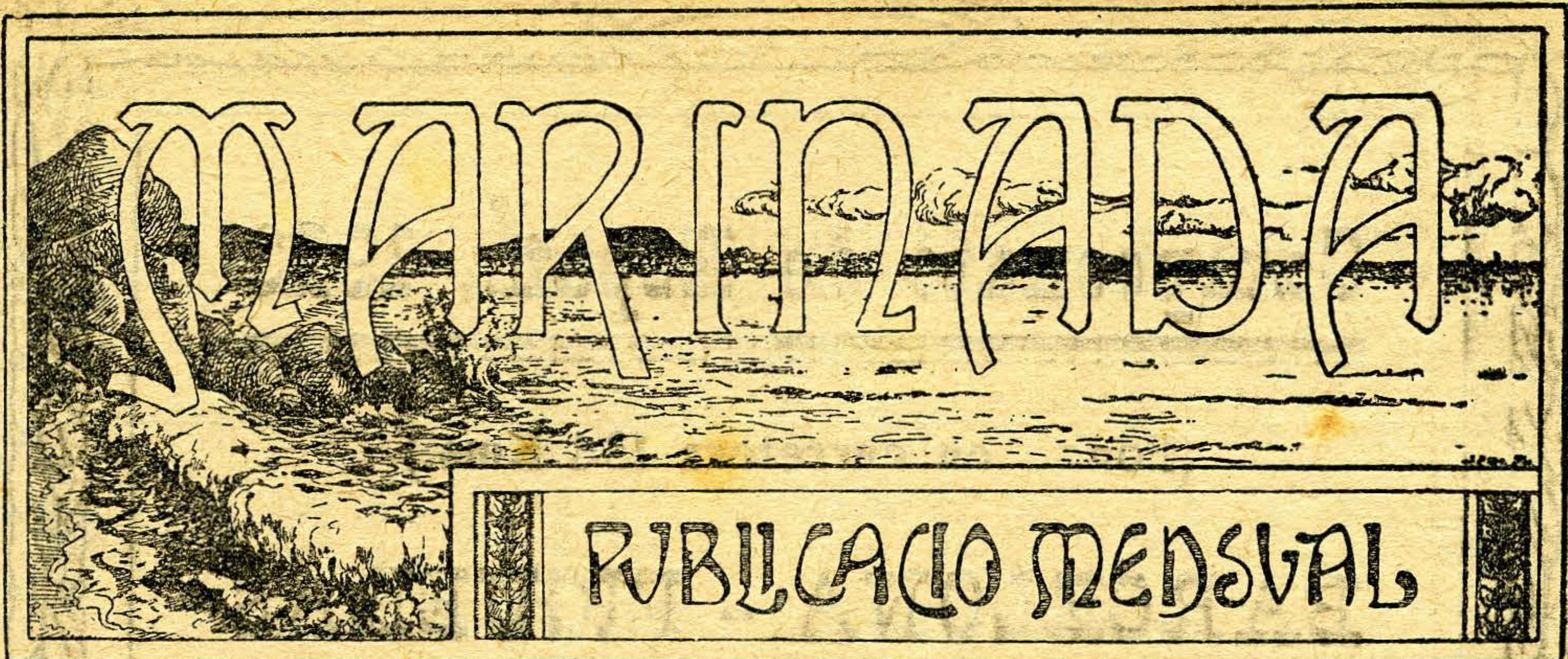

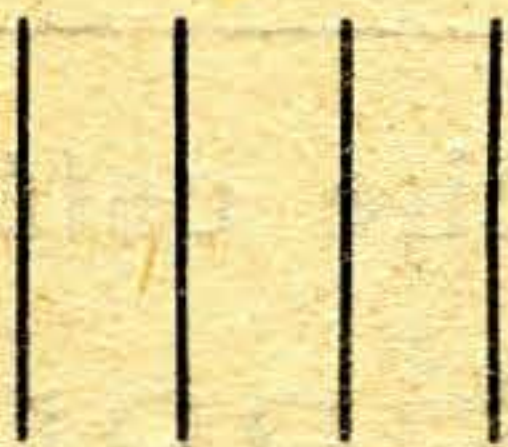
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRETERA DE GIRONA, NÚM. 27

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Espanya, 4'50 pessetes l'any; Estranger 5 pessetes.

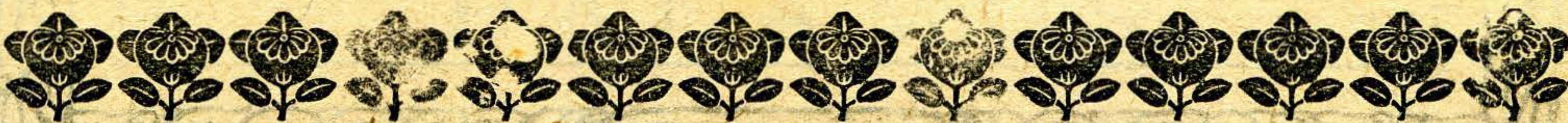
Banc Urquijo Català

DELEGACIO DE PALAMOS

Tota mena d'operacions

de Banca i Borsa

Campeonato de España 1923

(Fondo en carretera 134 Kms.)

BARCELONA - FIGUERAS

RECORRIDO EFECTUADO CON BICICLE-
TA PRECINTADA SIN EXPERIMENTAR
AVERIA ALGUNA

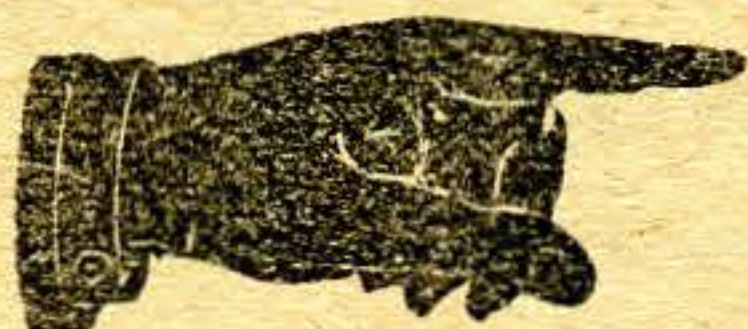
1.º J. J A N E R

Sobre

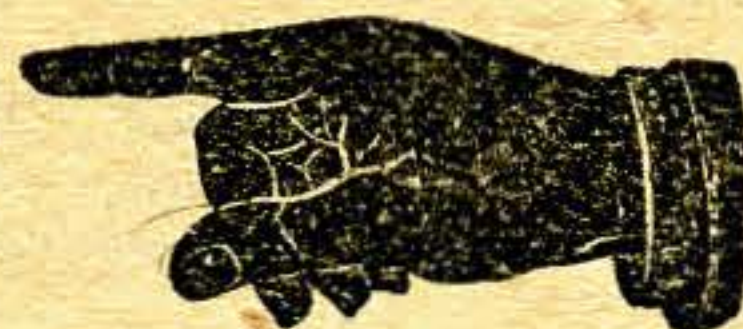
Ciclo "Sanromá"

Pneus Hutchinson

Llantas Kundtz

Solicite catálogo
de Sports

A. Sanromá

Balmes, 62

Teléfono, 1445 A.

BARCELONA

Aliments per a Règim Diètic i Diabètic, de la casa
MANUEL FRERES de Lausanne (Suiça) i

XOCOLATES PURES DE CACAO, elaborades
en el Convent de LA TRAPA
pels RR. PP. CISTERNENSES.

DIPOSITARIS
EXCLUSIUS: **PAGÈS I ROCAFORT** (Successors de)
A. MASSANA
Carrer de Fernando VII, 14. **BARCELONA**

H. IBÉRICA DEL PADRE

HOSTATGE I HABITACIONS

Propietari: **JOSEF ROCA**
Comte Assalt, 11 i Lancaster, 2 **BARCELONA**

Se parla francès. — Espaioses habitacions. — Timbres i llum
elèctrica. — Servei esmerat. — Casa fundada en 1849.

S'avisà als Senyors Viatgers que la casa no té cotxe ni corredor en les esta-
cions ni en els molls. Els cotxes de la Central el portaran a l'establiment, si
és que ho sol·licita, com també el tramvia que porta la creu roja, que els dei-
xa davant el carrer Conde del Asalto.

PIANO

AMB PERFECTE ESTAT

Ocasió única !!

650 Pessetes. Facilitat de pago

Màquina d'escriurer **NACIONAL**

300 Pessetes casi nova amb estuig

Raó: Major, 26 Merceria

PALAMOS

ALFOMBRES

TAPICERIES

LLENCERIA

H. Blanco Bañeres

Plaça St. Jaume

TELÈFONO 190 A

BARCELONA

: : Call, 21 : :

St. Honorat, 1 i 3

IMPORTACIÓ DIRECTA DE TAPIÇOS
DE SMIRNA I PERSIA (ORIENT)
ESPECIALITAT AMB ELS ANUSATS
A MA DE FABRICACIÓ NACIONAL

Missió del mestre

Quan llegeixo en els periòdics relats de crims i suicidis, penso en els sufriments i penes, tal volta remordiments, que poden assaltar o assalten les consciències dels mestres de la joventut que cometé tals infraccions, per no haver sigut preparada degudament per ells, templant les ànimes dels seus alumnes per a les lluites i adversitats de la vida....

La missió del mestre no és solament donar llum a l'intel·ligència, sinó també calor, bondat i força alentadora al cor; i tal volta és aquesta la seva missió més transcendental, ja que amb raó diu el cèlebre Mirabeau: «Convé més donar als homes bones costums, que pas lleis i tribunals».

Spencer es burlava del que en digué el fanatisme modern, el *fanatisme de la instrucció*, no vacil·lant en negar a la ciència tota autoritat quan preté moralitzar als homes. Cert que no arribà, a dir, com observa Companyré, que l'instrucció siga perniciosa i corruptora; però la jutja impotent com instrument de moralització....

No és prou, doncs, nodrir l'ala de la raó, sinó també la del sentiment. No és possible que portem a l'escola només l'intel·ligència del nen, deixant a casa el seu cor i voluntat. El nen enter và a l'escola, y l'escola deu estar disposada a rebre'l tot enter.

FÉLIX SANTONI

La Vetllada

—Digaume, la mestressa, per qui m'haurà confós,
la vostra criatura quan jo parlava amb vos?

—Us pren per un altre home que fou aquí una nit;
perdut entre la boira trobava al meu marit.
Era una vetlla trista; escassejava el pa,
com ell ens el partia encara en va sobrà.
Segut vora la taula, de cara cara al foc,
el nin sobre la falda, parlava poc a poc.
Deia paraules dolces...feien de bon sentir...

—Digaumeles, mestressa, torneumeles a dir!

—Deia que la vianda, sempre que es reparteix
amb bon amor pels altres, us semblarà que creix;
i prometia dies que allargarà per tots...

—No recordeu els termes, no recordeu els mots?

Tant sols quan se'n anava, fent un petó a l'infant,
deia que l'esperava per quan seria gran...
que feien falta homes moguts a fi de bé...

—Digaume, la mestressa, cap on podria ser?
Donaume alguna senya, que el vull aconseguí;
per les seves paraules també em demana a mí!

—Dormiu aquesta vetlla, quedauvos fins demà,
guaiteu a la finestra, veureu el fosc que fa!
Els Trillons i Cabretes encara no han sortit;
pel tom que ha dat el Carro, som lluny de mitja nit.
Mireu quina serena farà demà matí,
fins dalt a la carena us donarem camí.

JOSEP PIJOAN

Cançons de rem i de vela

d'En Josep M.ª de Sagarra

Dels prínceps de la poesia catalana en l'actualitat, En Sagarra és el de més vigoria i frescor. Viu la tongada fructuosa. No fora d'estranyar que sa inspiració copiosa i sa facilitat no superada arribessin a produir en temps reduït la mota d'obres que per a altres escriptors precisa tota la vida, tot el bagatge indispensable a un príncep de la república de les lletres.

Qui s'interessi per la vida espiritual catalana, te set de llegir les noves produccions del jove poeta. La última obra te l'escenari en el qual nosaltres vivim i la mar. De la costa brava no ha pas escollit l'aristòcrata poeta els sectors de pins sinó el paratge finament retallat de Port de la Selva, coronat per la meravella de St. Pere de Roda.

Pinta la mar, l'encís d'una nit de lluna, la vila blanca, figures marineres. La nota, però, dominant de la lira és la dolça calma estival amb la flonjor de la sorra i l'enlluernament del sol; triaca per l'esperit atormentat encara amb les lluites amoroses de ciutat.

Les sensacions del cantaire no són fingides. L'Anima del poeta apareix diàfanament en l'obra literària. I com que, per fortuna d'ell, encara és jove, tots els tràngols i ressagues de la joventut apareixen vigorosament en la vital poesia. Això fa que, a moments, aqueix foc de juvenesa, dugui crues aportacions que esborraran el temps adobador; fins a tant, que hom pot preveure una serena refilada quan el poeta canti la seva felicitat conjugal o un delicat misticisme si la dolor esgarrapa aqueixa felicitat.

La tendència a emprar frases i dites populars, iniciada per En Carner, s'accentúa amb En Sagarra.

Es de notar la concisió en les imatges, la qual ventatja dona ales a la inspiració.

Davant la producció de l'altíssim poeta, un hom sent la impressió que produeix una deu inestroncable.

Un hereu

X

Col·loquis

En la tertúlia de la farmàcia parlant, en Boixadors i el metge Parals acordaren empendre junts el viatge a Barcelona que, per coincidència, un i altre havien de fer.

—Jo hi tinc d'anar a buscar un client que s'ha estat tres mesos a una clínica.

—En Pau fuster, no fa?, preguntà l'apotecari.

—El mateix.

—I tu Jaume, a vendre formatges?

“I a veure la dona“, pensaren els tertulians.

—No pas aquesta vegada. Hi vaig perquè la meva filla fa la primera comunió.

Flairant el misteri dramàtic, la conversa es desvià com vaixell que de-
fuig un sirte. Tot el poble s'era escruixit de veure capitular el qui havia
renyit amb arrogància i enteresa. A la pietat que inspira un malestruc in-
tel·ligent i bo, seguí la mofa amb què es rodeja un ser venal. Besllums
d'aqueixa burla cregué obirar En Jaume en l'esguard de N'Esperança, quan,
voltada dels fills, acomiadà l'espòs.

En aquelles circumstàncies feia bo de parlotejar amb el metge simpàtic
quí, en sa felicitat, no es preocupava molt ni poc de les dites del proïsme.

—Hi estareu dies a Barcelona, Boixadors.

—Tan pocs com pugui.

Es tan avinent l'esplai en dos amics viatgers, que En Jaume, a pleret i
seguit, va descabdellar la seva història detalladament. Del somris i joia del
metge ne rebia lliçó de Serenitat, i per ço fou que va lliscar en el pendís de
la confiança com mai no ho havia fet.

—Boixadors, teniu més culpa que ella. Vareu jugar, i això, amic, és
imperdonable.

—Vaig esser-hi empès per la rebequeria d'ella.

—Bé prou que s'hauria amansit; no haurieu arribat mai a la ruïna i a
l'anul·lació de la vostra personalitat, que és lo més greu. Vareu obrar com a
meridional. Us va faltar sang freda. Amb tota franquesa tinc de dir-vos; en

el poble s'ha parlat molt de la vostra història amb l'exageració que ja podeu suposar; per això la sabia ben desfigurada; però jo sempre he sostingut i us ho dic clar que el gran mal el vàreu fer vos. Jugant, intentàveu satisfer el desig foll de l'esposa, sens pensar que comprometieu el pervenir de la filla. Doncs, després que heu arruïnat la filla, volieu encara privar que la protegissin els seus oncles? Ja es compren el vostre sentir, però, tanmateix, és massa fort.

—I vos aboneu que l'esposa gastí més del que li pertoca?

—No.

—Y trobeu bé que després que el marit s'ha arruïnat per ella no el vulgui seguir?

—Tampoc.

—Y no és vergonyós que ella visqui amb sa germana?

—Conforme, però repeteixo que tots aquests mals ben curables, atesa la bondat de la vostra esposa, no son res comparats amb el de deixar a la Borsa en un dia d'obcecació tots els treballs dels vostres avant-passats.

Davant la raó neta i crua, En-Jaume abaixà el cap. Com per conhortarlo, digué llavors el metge:

—Qui més qui menys, tothom passa la seva. Jo a casa, veieu, tinc el revers de la medalla. Es tan del puny estret la dona, que si jo no fos jo, faria molts ridícols.

—Això rai!

—Això és fàcil de passar, eh? Dos el meu prometatge fou ben dur. Tothom me'l desconsellava, al·legant que n'Esperança, per haver estimat amb passió, no em podria estimar de cap manera.

Els dos homes, qui havien regnat en el cor de la pubilla Fontaner, per un instant seriosament se miraren. Com clariana entre núvols, apuntà el somris caracteristic d'En Parals, i l'amargor es tornà dolcesa.

—Amb la meua alegria impertorbable, aquella noia va passar de mort a vida.

En la represa del col·loqui, preguntà En Parals:

—I on farà la comunió la vostra filla?

—En el col·legi, en el col·legi aristòcrata, on només d'entrar-hi em ve febre.

—Deurà ésser una gran festa.

—Massa! Jo hi faré pega, la veritat, perquè la meua levita ja té anys.

—La levita rai que no passa gaire de moda! El meu pare va quedar bé a totes les cerimònies amb la levita nupcial.

Avans de separar-se, com recolzant els arguments suara dits, puntualitzà En Parals:

—Celebro molt la casualitat d'haver estat companys de viatge, perquè, explicant-mos, hem obert el camí d'intimitat. No us apureu, amic Boixadors.

Els contratemps els hem d'acceptar amb serenitat. Trebaïem rient, sens altra preocupació que els fills beneeixin la nostra memòria. Considereu el cas d'En Pau fuster: no té una malla des de que és operat. L'enhorabona a l'avenç. Poseu-me als peus de la senyora. I fins a la farmàcia, eh!

Des de la plataforma d'un tranvia encara el metge saludava somrient, i el bo d'En Jaume el seguia amb la vista, com si mirés un benaventurat del cel. Coratger i resolt, feu-se el propòsit de treballar rient.

En tal disposició d'ànim, no l'importunà llei l'enervament de sa esposa per a ormejar la festa pomposa i ressonant, ni l'agra escomesa que en rebé.

—I tu iràs amb aquella levita tan vella? Quin paper tan galdós ens faràs fer!

Jo no hi havia atinat en això.

—Ja me la faré planchar.

La primera diligència de l'endemà fou la visita al sastre, al sastre amic a la casa del qual havia comparegut anys enrera, a guisa de príncep. Encomanant el llustratge d'una deixia del passat, va sentir vergonya i penediment de no haver anat a raurer a casa de un inconegut.

En la resta de jornada treballà per a son negoci, i la recerca d'un client el portà al formós palau de Llotja, que d'ençà, de la ruïna no havia calcigat. Rememorant el dia en que com a dement, va entrar-hi, se tafarejà de tal manera que no sapigué parlar al client. Gestió feta, disposava's a fúguer de la cridòria dels contractants, quan de cop, entre la gentada va parar-se davant un senyor al propi temps que aquest també es parava, fent ambdós al plegat la mateixa actitud inquisidora.

—I si que ho és. Ja m'ho pensava.

—Jo deia: sembla que el coneixes.

—Tú per quí? Si que és estrany!

—També m'estranya veure-t'hi.

En Boixadors s'era trobat davant per davant de N'Amadeu Arpeller, el qual a l'estranyesa de son amic correspongué:

—Els temps canvien, amic Boixadors. Bé cal el gran canvi una bona conversa.

En el burgit dels contractants, que fluctuava com les onades. N'Arpeller va parlar:

—Si, noi, he canviat radicalment. L'ésser casat i el tenir mainada fa posar els peus plans. S'ha acabat aquella vida de joc i de vici. El papà va morir, deixant-me una bona herència; el meu sogre també és ric: un corredor reial dels més acreditats. Jo treballo en el seu despatx. I tu ets renyit amb la teva dona, eh? Ben fet. No podia ser d'altre manera. Aquí tothom li diu la Medinyà, com si no fos casada. Jo a una dona així, l'esguerro, creu. Has tingut massa paciència.

En Jaume no pogué tallar la verba del seu amic, quí, tot i el canvi, ser-

vava l'arruixament juvenil. I una vegada en fals camí se n'alegrà per a descobrir ço que impossible fòra estat d'altra manera.

—No em vares volguer creure.

—Prou vaig seguir el teu consei; però va escriurem i aixís va agafar me

—La guilla! El que ella volia agafar era En Lluís Corbella.

—I ja la devies veure tu ara?

—Fins hi he vallat. I mentres l'abraçava no podia pensar sinó amb tu. Es un moble de luxe, un figurí obligat. Com més allunyat n'estiguís, millor; tu ets bonàs i ella tindrà manya per tornar-te agafar, i fer-te fer el titella com sempre.

A terme de conversa, en la qual poca basa hi feu l'enpordanès, s'aixecà N'Arpeller:

—Dispense'm un moment.

Anà a parlar amb un senyor de barba grisa per breu estona, i de retorn, allargant, un bitllet de mil pessetas a En Jaume, digué:

—Amic: son les pessetes que vares deixar-me un dia en el Círcol, i que prou favor varen fer-me.

Fondament atribulat, va fúger En Boixadors errant per molts de carrers sense saber on anava.

A altes hores de la nit, quan a l'últim Alícia, rendida pel tragi enorme dels preparatius de la gran festa, entrà en llur cambra, En Jaume de Boixadors, li allargà una carpeta, tot dient:

—Te regalo això.

Alícia s'escruxia en veure diner. Son esguard interrogava.

—Son els diners que varen obrir-me les portes de l'alta Societat: dos-cents duros que vaig donar a l'Arpeller i que avui m'ha tornat.

Just acabà de parlar, caigué de genolls davant el llit i amagant son visatge, va plorar llàgrimes de dolor i d'impotència.

MIQUEL ROGER I CROSA

(Continuarà)

Del llibre "Cançons de rem i de vela"

XIV

Quantes coses té el mar...
aigua, aigua, aigua...
aigua i res més, i quantes coses,
dins d'aquesta aigua, i d'aquest blau covard,
i valent i esgarriat... Perles i roses,
i ganivets i besos, i l'atzar
de llavis prims y de mirades closes...
aigua, aigua, aigua
i res més, però quantes coses,
quantes coses te el mar!
Aigua salada, endins, endins, endins,
aigua que es pert, ratlla blavenca...
Ratlla que fuig dels ulls més fins
il·lusió que es trenca
de seguir més enllà, i més enllà.
Res més que aigua salada que es desfà
amb la ratlla del cel... ¿I això que ens diu
al cor l'aigua del mar? ¿Això que ens diu
al pensament? ¿Això que ens diu tan viu,
l'aigua del mar només és aigua blava,
ona suau, escuma que somriu?
Sí, aigua, aigua, i quantes coses
diu l'aigua de la mar!
Ara és mansa i suau com un anyell,
ara fa mal als ulls de blava,
ara és empenta i és rampell
i ganivet que es clava;
ara és negrenca i mala bava;
ara és cançó d'ocell,
ara és tranquila i és esclava
cenyeix al cos com un anell...
I ara rebolca feta un desgavell...
O qui les sap les passions del mar!
Calma, esperan i foll atzar,
mirall d'estrella i llit de lluna,
camp de perill, cau de fortuna...
Odi i amor.
I aigua salada, aigua salada.
aigua salada i aigua enamorada...
O qui les sap les passions de la mar.

JOSEP MARIA DE SAGARRA

El príncep dels quatre vents

Rondalla per a infants

V II

En Cintet no pogué sapiguer mai com es feu el miracle. Mes lo cert és que ell era viu, fort i sa com sempre. En tornar en sí del desmai que li sobrevingué quan se li paratlitza la cama mentres nedava, va trobar-se no sens gojosa sorpresa, ajegut sobre l'arena finísima d'una platja immensa i solitària, a unes brasses del rompent de les ones. Era de dia però no feia sól. El cel, un cel de plom baix i feixuc amb esterrufaments de cutó fluix sobre la ratlla de l'horitzó, menaçava tempesta. El mar d'un blau pujat, tenia encrespaments airats i cabrejava verinós com si tingués, tirria contra el vent que l'açotava amb fortes ratxades impetueses.

En Cintet, quasi nu, i amb els pellingus que li quedaven a sobre xops i enganxats a la pell, tremolava com una fulla. Sens dupte fou això que el deixondí més prest. Demés tenia gana, és a dir, fam, S'aixecà i mirà al seu entorn: d'un costat el mar, de l'altra, uns metres de sorra fina, i més enllà bosc, bosc fins on podia alcançar la mirada. Resseguir la costa, no oferia gaires probabilitats de trobar ànima viventa, algú que l'amparés en la seva trista i anguniosa situació, car no s'ovirava d'una banda i altra més que arena, una inacabable platja que el mar festonava d'escuma. Així, doncs, decidí internar-se en el bosc i seria molt que no trobés quiscuna masia i qui sab si una vila o llogaret on pogués ésser auxiliat.

Emprengué doncs la ruta a bon pàs per tal de no sentir tan el fret. Per comble de desgràcies, després que hagué deixat de trepitjar l'arena de la platja i posà la planta en terreny ferm el cel començà a escupir grosses gotes fredíssimes que s'espesseïren seguidament fins a convertir-se en un veritable xàfec. Allò sí que era ploura sobre mullat, doncs el pobre Cintet no tenia pas necessitat de la pluja del cel per anar moll com un ànec, mes per això el pobre nen no s'atuí pas, ans al contrari, seguí més animós que mai bosc endins.

De sobta, dominant el soroll del vent en batrer les copes d'aquells arbres altíssims i que ell no en coneixia pas el nom i la remor del xàfec, es sentí una veu llunyana però suficienment clara per entendres que cridava:

Visca el princep dels quatre vents!... Visca el princep dels quatre vents!...

En Cintet s'aturà per escoltar millor. El cor li glatia esperantçat car aquell crit suposava la proximitat de poblat o de quiscú que podria auxiliar-lo, A la poca estona es sentí de nou la veu:

Visca el princep dels quatre vents!... visca el princep dels quatre vents!...

Una cosa inquietava an en Cintet; la veu venia del costat del mar que acabava d'abandonar, i en canvi ell no havia vist persona viventa. Quí seria doncs? D'on procediria aquella veu? Se li acudí una idea que posà a la pràctica al instant. S'enfilà en un d'aquells arbres altíssims amb una agilitat prodigiosa, fins a assolir la branca més alta, D'allà pogué descobrir de nou la platja que poc abans havia deixat i una grandiosa extensió de mar. Aquest tendia a amansir-se a causa del fort xubasco que seguia caient. Ja no cabrejava, i s'era tornat tervol i lleig com aigua de riera. Pel demés era desert en tot ço que abarcava la mirada. Permanesqué quiet unes estones escoltant i mirant. La veu seguia oint-se: *Visca el princep dels quatre vents!...*

Mes en Cintet no veia qui fos que llancés aquell crit. Amb tot, li semblia que s'era més clara i més aprop aquella veu. De cop els seus ulls atalaiaren un punt de la mar on hi apareixia una ratlla espumosa. Calla!—feu en Cintet,—que és allò?. Serà un canot que atracarà a la platja. Efectivament, ho semblava; quelcom volava sobre l'aigua traçant una ratlla espumosa al seu pàs sobre el mar. Què era? De sobte en Cintet es sentí posseït d'una païra que de poc el fa caurer de l'arbre on s'era enfilat: Acabava de descobrir que aquell suposat canot que volava com esperitat damunt les ones, no era altra cosa que el terrible peix de qui havia lograt escapar. Ell era qui llençava a curts intervals aquell crit de *Visca el princep dels quatre vents!...*

En Cintet, baixà precipitadament de l'arbre i comes ajudeu-me seguí internant-se bosc endins.

Mentrestant la pluja seguia inclement, inondant'ho tot. Els arbres corpulents sota dels quals passava en Cintet, vessaven l'aigua de llurs branques xopes de faisó tal que semblava que la tiressin de milers de cantis esbrocats.

El pobre Cintet, malgrat ser valent i animós per naturalesa, començava a perdre aquella serenitat que fins llavors havia conservat. La gana, el tret i el cansanci, havien acabat per rendir aquell cos d'infant. Plorava bo i caminant a través de les mates mullades que se li emportaven els pocs drapots que encara conservava al damunt, deixant sobre aquella pell tendre, esgarrips sangonents que la fret i la mullena li feien coure com calius.

—Déu meu—exclamava sanglotant—Mare meva!, qui em salvarà; qui tindrà llàstima de mi; no trobaré ningú que m'aculli? Tinc gana i fret i sento que van mancant les meves forces, Déu meu, Déu meu, no s'acava mai el bosc; no trobo soplug ni ànima viventa i la nit s'acosta... Senyor, Senyor...

Pobre infant! Qui l'hagués vist, perdut dins aquell bosc immens, en un país desconegut, sol i qui sab si voltat del perill terrible dels llops famolencs; parant l'aigua del cel que no tenia trasses d'amainar; brandant com una fulla, i morada, quasi negra, la carn del seu cos pel fret. Oh, destí, destí!

Tronava fort, trons esquerdats que retronnyien tètricament per l'espai; els llampecs, esquinsant la negra nuvolada, abrandàven les coses totes amb sa claror ràpida i sinistra que omplia de païra al desventurat infant. I la nit es venia al damunt, negra i terrible, com un monstre espaventable i ferotge, plena d'udols de vent i d'aigua.

A. GALLART

(Seguirà)

Neu

La mainada romp xiscles de sorpresa
en veient al balcó llistons de neu;
amb la mirada radiant, encesa,
dels vitratges glaçats els frisos treu,
i, eixida al carrer, amb ardidesa,
joguineja tirant punyats de neu.
En canvi a la gent gran la timidesa
els dona un aire i un posat molt greu.
En el país del sol la neu porta repòs;
l'home més inquiet troba's reclòs,
forçat a contemplar amb melangia
ço que fou, una joia, en l'inici
i caient en l'enuig i en el desfici
quan li apar que és la nit aquell rar dia.

JOAN AYMERICH I FERRER

Romanç de la fira

Si n'eren tres donzelles,
si n'eren tres galans,
si elles eren belles
ells eren arrogants.

Verien de la fira;
quin riure esbojarrat!
Els joves al darrera
seguien el seu pas.

Les noies vinga riure
i els joves bromejar,
tirant-los-hi floretes
cercant el conversar.

Be prou que elles voldrien
seguir-los-hi parlant,
mes cap d'elles sabia
que dir per començar.

Un d'ells ardit s'hi atança,
—aquell que és més gosat—
i s'aparella amb una,
posant-se-li al costat.

Els altres el segueixen.
Tots van aparellats;
ja riuen i enraonen
tot fent camí en avall.

—Que bell es anà a fira.

—Molt més ho és al tornar
si es troba amb qui fer via
i es jove i es galant.—

No veuen que el sol passa;
no veuen que es fa tard;
que mor la tarda bella;
les ombres se fan grans
i el vent ja no mormola
cançons en el fullam.

Un grill canta en la plana
i el cel és estrellat.

Si n'eren tres donzelles,
si n'eren tres galans
que diuen belles coses
i és lent son caminar.

No riuen ni bromegen;
és baix el seu parlar;
no perden cap paraula
car van ben acostats.

La cara tenen roja
i els ulls espurnejant.
Sospiren les donzelles
al veure's estimar
i al veure's alabades.

No gens han protestat
quan ells tot acostant-s'hi,
prenien-les del braç
i en mig d'aquella fosca
un bes els hi han dat.

I calla la vesprada;
i calla el grill del pla,
es fon en llunyania
la veu passavolant.

Al lluny cau una estrella
sens rompre aquella pau.

Si n'eren tres donzelles;
si n'eren tres galans;
si n'eren tres parelles
que anaven festejant.

Ja arriben a la vila.
Que curt el camí ha estat!
la toquen moltes hores
a dalt del campanar.

I clama una donzella:
—¡Ja a casa hauran sopat!

I fugen totes elles
deixant-los astorats
després de la promesa
de veure's l'endemà.

Si n'eren tres donzelles
que estimen tres galans;
els vespres els esperen
pensant que han de tornar.

I passen quatre dies...
i deu ja n'han passat;
i el joves ¡ai! no venen...
potser no tornaran.!

Adeu il·lusions vanes;
adeu l'amor trobat!
Que trista ara és la vida!
Que amarg el desengany!
Sospira una donzella
i un altre està plorant.

Abril 1923

JOSEP AYESTA I BOIX

Crònica local

Tingué lloc una simpàtica festa a l'estació del F. E. E. amb motiu de la benedicció d'una campana per a substituir l'antiquíssima que hi havia en dita estació, i que regalà el Conseller de l'esmentat ferrocarril D. Esteba Bartra, batejant-la amb el nom de Lacoma.

Fou beneïda la campana per el digníssim Senyor ecònom d'aquesta vila, assistit per els dos vicaris, amb tota solemnitat tocant seguidament i per primera vegada la nova campana l'homenetjat, rodejat de tots els seus companys de Consell i alts empleats de la Companyia.

Breument parlarem del Carnaval d'enguany:

Allí on es deixà veurer més el Carnaval fou en el Centre Republicà Federal. En el Casino «El Port» poques disfresses van haver-hi, doncs la manca d'una orquestra en dies de gresca va deslluïr completament el ball. Per cert que tenia semblança a un ball de festa qualsevol. La cercavila i les ballades a plaça poc més o menys com en els últims anys. La bonança del temps convidava fruir de la festa en el Passeig. Més, en sentir-se tocar corrandes tothom vol saltar. Sobresortí la gresca i ballaruga en les tardes del segon i tercer dia. El músic *Maceo* de l'orquestra dels Federals fou la nota caracterísca amb son clarinet, és un portent per fer saltar al jovent.

El maleït lleveig es feu sentir el dimecres de Cendra. Tot i això la gent

de *teca* no deixà pas d'anar a La Fosca a acamparse en l'agradable pineda i els passejants a la platja. I... fins a un altre!

El tercer dia de Carnestoltes, reverem la visita d'un circ eqüestre, que amb llur presència va atraure gran munió de curiosos al Passeig. Dit circ es componia de 70 persones, 50 cavalls, dromedaris, camells, micos, senglars, etz, etz, realitzant tota mena de treballs d'equilibri, destreça i força. Sortí una magnífica calvalcada a fer la propaganda pels carrers. Resultà una cosa força atractiva. Segurament, ningú esperava a les acaballes del Carnestoltes un espectacle d'aital mena. Van treballar dugues nits, i, segons veus dels que hi assistiren el treball exhibit pels artistes va satisfer a tothom. Consti que molt aviat van acabar-se les localitats.

Va despertant-se el treball en les fàbriques i els vapors ancorats al moll amb carregament de suro son bastant nombrosos.

Ha mort, després de curta malaltia, el Sr. Marian Clanxet, notari-abogad d'aquesta vila (A. C. S.)

Fem avinent a la família el testimoni de nostra condolença.

Durant unes quantes setmanes estigué instal·lada una *tòmbola* al davant l'estació o sigui a la Plaça de Gonzàlez Hontòria.

En la festivitat de St. Josep va inaugurar-se el nou cinema de la Gorga. En tot i treballar quasi a totes les fàbriques a la poca estona no hi quedà ni un setí lliure. Llàstima que les moltes interrupcions durant la projecció de les pel·lícules va mortificar al nombrós públic que hi assistí. Com a indemnificació a les molèsties que tingué que suportar en aquesta primera sessió l'endemà de l'estrena es va fer una sessió gratuïta.

Al "Teatre Carme" hi debutà una companyia de sarçuela i opereta dirigida pels primers actors Joan Navarro i Joaquim Rius.

Actualment, porta ja representades les següents sarçueles: *La Alsaciana*, *La Canción del Olvido*, *La Chicharra*, i *El niño judío*. Ademés va posar en escena el sainet en un acte titulat *El Diplomático*.

Hom, ara ja pot sentir bones sardanes. Ultimament, al Casino «El Port» han contractat a les orquestres "La Principal de la Bisbal" i "La Selvatana" de Cassà de la Selva. També van organitzar balls de nit tocant les mencionades orquestres.

Al "Centre R. Federal" ja han fet l'acostumat ball de *panyata* amb nombrosa concurrència. Ans de començar el ball de nit l'orquestra toca dues sardanes al carrer.

Un descarregador del moll va tenir la desgràcia de caure a la bodega d'un vapor ancorat, desde una gran alçària. Va sofrir tals contusions que morí pocs dies després al Hospital on fou traslladat.

Al moll s'està treballant per instal·lar-hi una bàscula municipal.

Els treballs per al desviament de la Riera avancen ràpidament, havent-hi ja llargs troços d'excavació fets; per cert que les gents que son vingudes a

treballar-hi han portat cançons d'altres terres que donen a conèixer els diumenges cap al tard.

L'Ajuntament de Palamós ha quedat constituït en la forma següent:

Manuel Arana, Metge, Alcalde; Andreu Ribera, 1.er tinent; Juli Camós Capellá, 2.on tinent; Francisco Costart Calvet, 3.er tinent; Juan Barti, síndic; Jaume Camós Quintana, 2.on síndic; Josep Rocas Cama, 1.er conseller; Juli Mir Gelí, 2.on conseller; Isidro Bernis Comas, 3.er conseller; Albert Bañeras Pallí, 4.rt conseller; Alexandre Orriols 5.nt conseller i Josep Juera Crosa 6.et conseller.

Registre Civil

Mes de Març

Naixements: Maria dels Dolors Escaruela Vidal, Vilá Serret, Libert Vidal Arenas, Lluisa González Ambroy, Vila Cotcho, Mallol Geli, Villarclaras Alfambra i Viñolas Rovira.

Defuncions: Ramona Vicens Ribas, de 81 anys; Catalina Mauri Joanprats de 72 anys; Francesca Pujadas Mató, de 81 anys; Joan Ponsa Collboni, de 5 mesos; Cecília Molins Vilanova, de 39 anys; Cànida Puig Soler, de 56 anys; Dolors Duxans Sañé, de 57 anys; Marian Clanxet Regnard, de 54 anys; Joan Ianer Mareñá, de 56 anys i Francesc Barruezo Icrez, de 58 anys.

Matrimonis: Agustí Casamort Teixidor amb Esperança Sallés Mayans.

Des de 1.er de Febrer

≡ queda obert un ≡
CURS DE FRANCÈS
— PER —

En TEODOR BUISSON

Hores i preus convencionals

CASANOVAS

SASTRE
PALAMOS

Ex-tallador d'importants cases
de Barcelona

TRAJOS ULTIMA CREACIÓ
Gabardines, Impermeables
Especialitat en trajos d'etiqueta
i uniformes civils i militars

Banca BUSQUETS

Ciudadans, 5
Ferrerries velles, 6 Girona

Banc FIGUERES

de BUSQUETS VERGÉS
Monturiol 25
Plaça Pi i Margall, 1 Figueras

VALORS :: CUPONS :: CANVI :: BANCA :: BORSA
Ens encarreguem del estampillat dels Bonos Catalana gas i Electricitat 6 %
LLIURE DE COMISSIÓ

Grans tallers de Fotogravat

OLIVER I HENRICH

Plaça de Letamendi, 27 = Telefon, G. 1104

BARCELONA

FUNDICIÓ Tallers mecànics i elèctrics

Tomás, Solés i C.^{ia} en Cta.

CARRETERA DE BARCELONA, 39 BIS :: GIRONA

Telèfon Urbà n.º 242

Telèfon Interurbà per a conf. n.º 6

Hotel i cafè TRIAS

Situació immi-
llorable, davant
de la mar, de la

estació, del passeig i al costat de l'administració d'automòbils.

■ Habitacions confortables ■ Esplèndit saló menjador ■

MAGNIFICA SALA DE BANYS D'AIGA DE MAR I DE DOLÇA

GARAGE

TELEFON, 35

Companyia General de Comerç. S. A.

(ABANS MAGI VIÑALS)

TRANSPORTS I ADUANES

Carrer Cristina, 2

- Barcelona -

TELÉFON, 1692

Cases a Port-Bou, Cer-

: bere, Irún i Hendaya:

IMPORTANT

Despatx i Taller de Mecànica Dental de
Francisco Francés

Reconstrucció i reparació de Dentadures artificials.

Dentadures d'or : Treballs de pont : Corones d'or

PREUS MODICS.

Plaça de Wilson, 5. Palamós

EMILI NOYA

INSTAL·LACIONS

per aigua, gas i electricitat

: Reparacions de maquinaria :

Carrer Major

DINERS

PER A DEIXAR O PENDRER
QUANTITATS A PRESTEC
DIRIGIR-SE

al NOTARI d'aquesta vila

HI HAN DUGUES QUANTITATS
PER A COL·LOCAR

Adroher Germans

Telèfon, 212. Apartat, 18.

Telèfon interurbà, 3.

===== GIRONA =====

maquinària elèctrica.
material elèctric

RAMÓN BONET

SANT FELIU DE GUIXOLS

Fabricant de les EXQUISIDES ESPECIALITATS MUNDIALS

Gran licor ESTOMACAL BONET

Anis refinat EL TROMPO

IMPORTACIÓ I EXPORTACIÓ

Primera casa a Espanya d'articles per a l'indústria suro-tapera.

Colonials, Drogues, Ferretería, Papers pintats, Pro-
ductes químics, Ultramarins, Vins i Licors, etc. etc.

Representant de Caixes i Bàscules :

BAUCHS, de Reims.

PIBERNAT, de Barcelona

EXPORTACIÓ A TOTS ELS PAÏSOS

CASA FUNDADA EN 1852

Sastreria de Joan Prat

ESPECIALITAT EN UNIFORMES

≡ Ronda de Sant Pere, 7, entressol ≡

:: BARCELONA ::

Moderna Escola de Piano

PROFESSOR: R. CASAS

Plan d'estudis de l'acadèmia Granados de Barcelona. Nova tècnica del Pedal segons el malaguanyat mestre.

CONFERENCIES DE TEORIA HISTORIA DE LA MÚSICA
Lliçons particulars i a domicili.

Maquinària i Articles

PER A LES ARTS
DEL LLIBRE

Tipos d'impremta.—Filets de coure.—Papers JOHANNOT Maderamen per a impremta.—Imposicions de ferro i de metall d'impremta.—Numeradors de ma i de platina. — Màquines de cosir amb corxets i fil-ferro rodó i plà sistema GEBLER per a impremtes, Enquadernacions i Fàbriques de Caixes de cartró. — Les millors Màquines de cosir amb ill textil sistema EGGER.—Instal·lacions completes d'impremtes.—Màquines noves i RECONSTRUïDES per a IMPREMTA, LITOGRAFIA I ENQUADERNACIO.

Rbla. de Catalunya 91
BARCELONA

Casa C. Gorchs i Esteve

Telèfon 3275 A
Tlgs. 'Artelibro'